

dende byområder, og det er også koalitionsstyrkernes opgave at sørge for ro og orden, men det er da meget forståeligt, hvis man sætter sig ind i den praktiske situation på stedet, at først og fremmest beskytter man sig imod at blive angrebet, og derefter må man så prøve at varetage en bredere beskyttelsesopgave så godt, som man kan.

Selvfølgelig har det vakt afsky, når man har set disse billeder med plyndringer og andre kriminelle handlinger. Jeg kan i øvrigt sige, at der er tegn på, at ikke alle plyndringer var spontane, men netop foretaget af repræsentanter for Saddamstyret, som ville ødelægge arkiver og sikre sig værdifulde klenodier. Men det springer venstrefløjen hurtigt over.

Søren Søndergaard (EL):

Nej, det springer venstrefløjen ikke hurtigt over, for vi har jo altid, som statsministeren ved, været imod Saddamregimet, også dengang den regering, statsministeren tidligere var med i, valgte at sælge krigsfartøjer til Saddams diktatur. Så det springer vi ikke over.

Vi er fuldt opmærksomme på, at der utvivlsomt har været folk fra Saddamdiktaturet med til at foretage de her plyndringer, ligesom vi er opmærksomme på, at amerikanske soldater har åbnet dørene til nogle af de ting, ligesom vi er opmærksomme på, at der den 24. januar blev holdt et møde i USA's forsvarsministerium med en organisation, der hedder ACCP, American Council for Cultural Policy, hvis interesse det var at agitere for, at der skulle være en mere åben adgang til at få eksporteret Iraks kulturværdier. Vi har styr på alle de ting. Vi følger det meget nøje.

Det, vi ikke har styr på, og det, vi spørger statsministeren om, er: Hvem har ansvaret for konkret at træffe den beslutning, at det var vigtigere at forsvare olieministeriet, end det var at forsvare sårede mennesker, der lå på hospitalerne? Hvem traf den beslutning?

Keld Albrechtsen (EL):

Nu siger statsministeren så, at det kan man ikke bebrejde f.eks. en oberst, en militær leder, som står i den situation. Nej, men det har vi heller ikke sagt. Det, vi har sagt, er, at man kan bebrejde de regeringer, som førte krigen, at de ikke tog de advarsler højtideligt, der kom f.eks. fra de museumsfolk, som var klar over, hvad der ville ske. Det foretog man sig ikke noget for at forhindre.

Så er det jo pinligt og ubehageligt, hvis man efterfølgende heller ikke vil foretage sig noget for at finde ud af, hvorfor dette ansvar blev forflygtiget, og hvorfor det bare fik lov til at ske. Det burde jo have været indarbejdet i planerne, og det er jo helt åbenlyst ikke blevet indarbejdet i planerne.

Kl. 15.00

Det er bare det, vi gerne vil have belyst. Jeg må forstå statsministerens besvarelse sådan, at det ansvar har man ikke tænkt sig skal placeres. Det er man helst fri for at få en drøftelse af. Det synes jeg da ikke er behageligt.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Eftersom hr. Keld Albrechtsen og hr. Søren Søndergaard er så utilfredse med de koalitionsstyrker, der i øjeblikket står på jorden i Bagdad og andre steder for at sørge for ro og orden, kan jeg jo så forvente, at både hr. Søren Søndergaard og hr. Keld Albrechtsen vil støtte regeringens forslag om, at Danmark kan bidrage til en stabiliseringsstyrke. Det kunne jo måske give hr. Søren Søndergaard og hr. Keld Albrechtsen en større tiltro til, at der bliver foretaget den rigtige prioritering.

Men jeg har nu ikke nogen forhåbninger om, at hr. Søren Søndergaard og hr. Keld Albrechtsen aktivt vil støtte, at Danmark yder et sådant bidrag til en stabiliseringsstyrke. Men ikke desto mindre er det altså det, regeringen planlægger. Vi føler selvfølgelig et medansvar for at få genoprettet ro og orden og at få kulturskatte tilbage, som måtte være forsvundet under de plyndringer, som har fundet sted, og det indgår alt sammen i en pakke, som regeringen vil drøfte med Folketingets partier.

Søren Søndergaard (EL):

Nej, statsministeren har fuldstændig ret i, at vi følger FN-sporet i modsætning til statsministeren.

Men lad os nu lige et øjeblik prøve at forestille os, at det rent faktisk var lykkedes for statsministeren at komme igennem med sin oprindelige plan om, at der havde været danske styrker i interventionsstyrkerne, og at der havde stået danske styrker i Bagdad. Så kunne det jo være, at det var dem, der lige pludselig havde befundet sig foran olieministeriet og forsvaret olieministeriet, mens hospitaler blev plyndret få hundrede meter væk, mens syge mennesker så at sige blev revet ud af hospitalerne med fare for deres